

Marcus 2:1-12

- 1 Toen hij enkele dagen later terugkwam in Kafarnaüm, werd bekend dat hij weer thuis was.
- 2 Er stroomden zo veel mensen toe dat er zelfs voor de deur geen plaats meer was, en hij verkondigde hun de heilsboodschap.
- 3 Er werd ook een verlamde bij hem gebracht, die door vier mensen gedragen werd.
- 4 Omdat ze zich niet door de menigte konden wringen, haalden ze een stuk van het dak weg boven de plaats waar Jezus zat, en toen ze een opening hadden gemaakt, lieten ze de verlamde op zijn draagbed naar beneden zakken.
- 5 Bij het zien van hun geloof zei Jezus tegen de verlamde: 'Vriend, uw zonden worden u vergeven.'
- 6 Er zaten ook een paar schriftgeleerden tussen de mensen, en die dachten bij zichzelf:
- 7 Hoe durft hij dat te zeggen? Hij slaat godslasterlijke taal uit: alleen God kan immers zonden vergeven!
- 8 Jezus had meteen door wat ze dachten en dus zei hij: 'Waarom denkt u zoiets?'
- 9 Wat is gemakkelijker, tegen een verlamde zeggen: "Uw zonden worden u vergeven" of: "Sta op, pak uw bed en loop"?
- 10 Ik zal u laten zien dat de Mensenzoon volmacht heeft om op aarde zonden te vergeven.' Toen zei hij tegen de verlamde:
- 11 'Ik zeg u, sta op, pak uw bed en ga naar huis.'
- 12 Meteen stond hij op, pakte zijn bed en ging weg; allen die dit zagen, stonden versteld en loofden God. 'Zoiets hebben we nog nooit gezien,' zeiden ze.

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

De verlamde, het was iemand die geen kant meer op kon, iemand, die op een matras leefde en er niet meer vanaf kwam.

Deze man is herkenbaar voor mensen, die zich in andere zin verlamd voelen, verlamd in hun mogelijkheden, mensen die er "geen gat meer in zien".

Die zich zo beperkt voelen in hun mogelijkheden in deze coronacris dat ze het zat zijn.

Dat zegen we op TV afgelopen weekend.

Mensen zijn het zo zat dat ze vrienden oproepen om met stoeptegels gewoon gaten te maken en de boel te vernielen.

Gebeurt in dit verhaal nu ook zoiets want ook daar zijn er vrienden die een huis lijken te slopen door een gat in het dak te maken.

Dat zal natuurlijk niet de bedoeling zijn.

Nee, ik lees in dit verhaal, dat je mensen om je heen nodig hebt die je de weg wijzen. Mensen hebben mensen nodig, luidde de titel van een boek.

Zoals zieken en gehandicapten verzorgers nodig hebben, zo geloven we in de gemeente, dat er mensen moeten zijn, die weten waar Jezus te vinden is.

Als het over mensen gaat: er waren er veel in het huis in Kapernaüm.

Laten we ons daar eens mee vereenzelvigen. **Dia 1**

Velen kwamen bijeen- ze synagoogden daar bij elkaar staat er letterlijk.

Zo vol dat het uitpilde. En je denkt aan de volle kerken van weleer...

En toch ... mensen kunnen soms zo dicht rondom Jezus staan dat ze anderen de toegang tot Hem versperren, het uitzicht op Hem benemen.

Soms zijn mensen rond Jezus niet van hun plaats te krijgen, van hun standpunt en blokkeren ze de weg voor anderen.

Hoe vaak lees je niet: ik ben gelovig opgevoed maar ...

Mensen zijn een sta in de weg geworden voor hen om te geloven.

Zoals in het verhaal: mensen houden plaatsen rond Jezus bezet door harde opvattingen, eenzijdige standpunten.

Zou Marcus tussen de regels hebben willen vertellen, dat die verlamde man wel naar Jezus toe wilde, maar dat hij het niet kon, omdat hij niet door de massa heen kwam?

Gelukkig: deze man heeft vier vrienden, die het voor hem opnemen. **Dia 2**

Laten we ons eens met hen vereenzelvigen.

De vrienden zijn mensen die ergens voor staan en ergens voor gaan.

Zorghelden, levende voorbeelden van geloof...

Daar is behoefte aan, aan mensen die iets uitstralen, die nieuwsgierigheid wekken...

De vrienden zijn creatief, zien oplossingen waar anderen die niet zien, ze zetten alles op alles en ze laten zich door niemand uit het veld slaan.

Die vrienden zien er niet alleen een gat in, maar ze maken er letterlijk een gat in, want ze forceren het dak om toch bij Jezus te komen.

Het is alsof de vier vrienden precies wisten waar Jezus was.

Zijn wij zo'n vriend, iemand die de ander draagt, met de ander zoekt naar mogelijkheden, oplossingen, wegen zien waar geen weg lijkt?

Zijn er nog vrienden in onze coronatijd?

In deze wereld waar het voorkomt dat iemand op een bed in een lift een uur lang van de ene verdieping naar de andere werd getransporteerd en niemand op het idee kwam om te vragen "waar moet u naar toe?"

Die vrienden wel en ze brachten de verlamde naar Jezus toe...

Zo kunnen wij dat... ook in onze gebeden.

Laten we nu even op de plaats van Jezus gaan staan. **Dia 3**

Wat deed Hij?

Eigenlijk staat er, dat Jezus het toestond dat mensen zijn huis binnenvielen.

Wij hebben liever een huis waar wij ons bij onszelf geborgen weten.

Een huis als een plek waar je weg kunt kruipen voor de grote problemen.

En wat is dan het eerste wat Jezus opmerkt?

Er staat: "en toen Jezus hun geloof zag".

Er staat dus niet: Jezus zag zijn geloof, het geloof van die verlamde, van die zieke.

Misschien had die man helemaal geen geloof.

Want als je dag in dag uit op je bed ligt zonder hoop op iets beters, dan houd je soms ook geen geloof over.

Jezus vergt dan ook geen geloof van die verlamde, maar ziet het van de vrienden.

Dat betekent dat het voor Jezus heel belangrijk is dat wij een gemeenschap vormen die elkaar draagt, meesleept en over het dode punt heen helpen.

Dat het heel belangrijk is dat er een kerk is die gelooft namens de wereld, plaatsvervangend.

Dat je dus niet naar anderen kijkt als een potentiële vijand.

Maar dat je jezelf gaat zien met een grote opdracht: je draagt die anderen, je gelooft plaatsvervangend.

Plaatsvervangend geloven, dat vind ik heel belangrijk, want er zijn wel eens mensen die tegen je zeggen: "ik zie er geen gat meer in, ik kan niet meer bidden, ik kan niet meer bijbel-lezen", sorry, het staat op een laag pitje.

Wat je dan nooit moet zeggen is: ja, maar u moet het wel proberen, of goed bedoelde raadgevingen van dagboekje zus en preek zo...

Je doet dan een beroep op het geloof van de mensen wat ze niet hebben.

Beter is te zeggen: "zal ik het voor u doen", of "u hoeft helemaal niks, want de gemeente bidt voor u".

En dan kun je wijzen op dit verhaal: dat het geloof van de één plaatsvervangend is voor de ander, de ander draagt.

En dat het niet gaat om het geloof van die ene, maar om het geloof van de gemeenschap.

Als de mensen om ons heen hun geloof kwijt zijn, moeten wij niet kwaad worden, maar vrienden zijn die het voor hen opnemen.

Wat leren we nog meer van Jezus?

Het eerste woord dat hij tot de verlamde spreekt is: "Kind"...

Wie weet was dat een woord wat hij nog niet zo vaak had gehoord en ervaren had.

Als Jezus zegt "Kind"... dan hoor je daarin iets van geborgenheid in, je geliefd weten.

En direct er achter aan zegt Jezus: uw zonden worden vergeven!

Vreemde woorden, want wij denken: is dat het probleem van de verlamde?

Heeft hij een zonde begaan en is hij daarom ziek geworden?

Nee, dat is het probleem niet.

Bij zonde moet je ook niet denken aan concrete misstappen maar aan het feit dat ons leven nooit helemaal op liefde gebouwd wordt.

Dat we dus gestoord zijn in vertrouwen en dat dat zo verlamdend werkt,

Betekent vergeven dan niet dit: dat een mens, die geen kant meer uit kan, die bij de pakken neerzit, wordt opgericht uit zijn verlamming, zijn berusting en apathie.

En is Jezus daar niet voor gekomen opdat het weer nieuw zou toegaan onder ons, dat mensen vergeving ontvangen.

Kind uw zonden worden vergeven, woorden van grote opluchting.

Blijkbaar ook weerstand oproepend, want de Farizeeën zeggen: wat doet Hij nu?

Hij lastert God. Wie kan zonden vergeven dan God alleen?

Laten we nu ook op de plaats van de Farizeeën gaan staan. **Dia 4**

Begrijpen we hun irritatie?

De verlamde had Jezus niets gedaan en Jezus schenkt hem vergeving.

Kijk, als iemand mij iets aandoet, dan kan ik het die ander vergeven.

Maar wat zou u ervan vinden als iemand tegen jou zegt dat hij datgene vergeeft wat ik een ander heb aangedaan.

Ongelofelijk dwaas.

Als ik op de tenen van de koster ga staan, dan is het niet gek als 'ie later zegt: ik vergeef je.

Maar het is wel gek als de ouderling naar me toekomt en tegen mij zegt: ik vergeef je dat je op de tenen van de koster bent gaan staan.

Dat deed Jezus: Hij stelde zich op als de belangrijkste partij in het conflict, als degene die het meest door de zonde geraakt was, jullie zijn op mijn tenen gaan staan.

Hij stelde zich dus in dezelfde positie als God, want God wordt geraakt door wat wij elkaar aandoen.

En Hij deed iets wat alleen aan God voorbehouden was: vergeving schenken.

Dat irriteerde de Farizeeën ... wat denkt die Jezus wel? Hij is God niet...!
Of raken we hier aan het geheim van Jezus: dat je in Hem te maken hebt met meer dan een mens...
De zoon des Mensen heeft macht op aarde om zonden te vergeven.

We gaan weer terug naar de verlamde.

Want die is het uitgangspunt van dit verhaal: er zijn mensen verlamd in hun mogelijkheden, ze zien er geen gat in, ook niet om te geloven

Als deze mensen nu eens echte vrienden ontmoeten, die in de bres treden?

Als deze mensen gaan ervaren dat Jezus is gekomen om je uit je verlamming te halen: genezend is dat...!

Zijn dat geen woorden die vandaag werkelijkheid kunnen worden?

Dat een mens bestemd is om op te staan en dat zijn matras, symbool van alles wat je terneer drukt, opgetild kan worden.

Dat er nare dingen zijn, die niet weg gaan, maar er valt mee te leven; je bent niet overal vanaf, maar het is draagbaar; je kunt het opheffen.

Markus 2, een verhaal voor vandaag.

Ik was verlamd en ga weer lopen, ik zag er geen gat meer in maar zie nu kansen.

Zo iets hebben we nog nooit gezien, zeggen de mensen.

Maar we gaan het zien!

AMEN